

เรื่องเล่าร้าวปลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

กำลังใจในวันที่โบว์ป่วย

นางสาวสุนันท์ หลอดเหลา

หอผู้ป่วยในพิเศษ 81 ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน

ชีวิตของโบว์ในช่วงหนึ่งปีที่ผ่านมาเหมือนเจอมรสุมหนัก เหมือนพล็อตละครที่นางเอกกำลังอยู่ในช่วงตกทุกข์ได้ยาก คงเป็นธรรมดาของชีวิต ที่บางครั้งอาจไม่เป็นดั่งใจหวัง แม้เราจะพยายามสู้อย่างเต็มที่แล้วก็ตาม แต่ผลคือรสชาติของชีวิตที่บางครั้งมาในรูปของความสุขที่เราอยากลิ้มรสไปนานๆ ต่างจากความทุกข์เปรียบเหมือนยาขม ที่เราไม่อยากลิ้มรสมันอีกเลยละ

นี่คือความจริงของชีวิต “เพราะชีวิตคือชีวิต เมื่อมีเข้ามาก็มีเลิกไป มีสุขสมมีผิดหวัง หัวเราะหรือหัวไห้เกิดขึ้นได้ทุกวัน อยู่ที่เรียนรู้อยู่ที่ยอมรับมัน เติบโตความคิดสติเราให้ทัน อยู่กับสิ่งที่มีไม่ใช่สิ่งที่ฝัน และทำสิ่งนั้นให้ดีที่สุดตาม “ (เพลง Live & Learn โดย บอย โกสิยพงษ์) ฉะนั้นการใช้ชีวิตให้รู้เท่าทัน มีสติทุกอย่างก้าว รู้จักวางแผน และควรเผื่อใจหากสิ่งที่คิดไว้ไม่เป็นดั่งหวังบ้างเพราะ “โลกใบนี้ไม่มีอะไรแน่นอน” เสมอ

อุบัติเหตุที่เกิดขึ้น ทำให้โบว์ตระหนักว่า การใช้ชีวิตต้องอยู่ในความไม่ประมาท ดูแลตัวเองให้ดีคือสิ่งที่สำคัญสุด วันใดที่สุขภาพไม่แข็งแรงจะส่งผลกระทบต่อหลาย ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นด้านสุขภาพร่างกาย จิตใจ งานประจำที่ต้องรับผิดชอบด้านการเงิน และด้านครอบครัวที่ต้องทุ่มเทเวลาในการดูแลโบว์ในยามเจ็บป่วย

หลายเดือนที่ผ่านมาเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด โบว์ตื่นนอนมาตอนเช้า มีอาการหน้ามืด เวียนศีรษะ วูบหมดสติ ล้มลงกับพื้น ทำให้เท้าข้างซ้ายหัก ต้องพักรักษาตัวในโรงพยาบาล และกลับมาพักรักษาตัวที่บ้านต่ออีกสองเดือน โบว์ไม่สามารถเดินลงน้ำหนักได้ ต้องฝึกทำกายภาพทุกวัน บางวันมีข้อบ่งชี้เหนื่อยบ้าง โบว์ได้กำลังใจจากคนในครอบครัว ทำให้อาการดีขึ้น โบว์เป็นเสาหลักของครอบครัว ทำงานเป็นเลขานุการหอผู้ป่วยในโรงพยาบาลรามาธิบดีและทำงานพิเศษ เดินขายอาหารหารายได้เสริม เมื่อโบว์ประสบอุบัติเหตุครั้งนี้ ภาระค่าใช้จ่ายต่าง ๆ คงเดิม เช่น ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าของใช้ในบ้าน เป็นต้น แต่รายรับของโบว์ลดลง โบว์ไม่สามารถไปเดินขายอาหารได้ โบว์จึงคิดวิธีขายของออนไลน์ระหว่างที่พักรักษาตัวอยู่ที่บ้าน อาการป่วยเดินไม่ได้ไม่ใช่อุปสรรค โบว์มีรายได้ มีกำไรเพิ่มขึ้นจากการขายเสื้อผ้า ทำให้มีเงินมาจุนเจือทางครอบครัว ส่วนงานประจำของโบว์ก็ต้องลาป่วย ทำให้เพื่อนร่วมงานต้องช่วยกันขึ้นเวรช่วงแรกโบว์รู้สึกกังวล เกรงใจเพื่อนๆ ไม่อยากให้เพื่อนขึ้นเวรหนัก แต่เพื่อนๆ ก็มีน้ำใจมาก ช่วยกันขึ้นเวรแทน แม้บางคนจะมีธุระ แต่เสียสละความสุขส่วนตัว เพื่อมาทำเพื่อส่วนรวม ทำให้งานในหอผู้ป่วยสามารถดำเนินต่อไปได้

โบว์รู้สึกภูมิใจในตัวเองที่ไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตา พยายามไม่เล่นตลก อย่างน้อยกำลังใจจากครอบครัว กำลังใจจากเพื่อนร่วมงาน การช่วยเหลือกันในยามเจ็บป่วย เป็นสิ่งสำคัญมากที่ทำให้โบว์ผ่านเหตุการณ์ครั้งนี้มาได้ เวลาของชีวิตสั้นไปทุกวินาที รับผิดชอบต่อชีวิต ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท จงดูแลร่างกายของเราให้ดี เพราะมันจะอยู่กับเราไปจนวันตาย